

POSTANOWIENIE

29 października 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Marta Romańska

na posiedzeniu niejawnym 29 października 2024 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa B. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w C.
przeciwko P. a.s P., Republika Czeska
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej B. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w C.
od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu
z 24 czerwca 2022 r., I AGa 192/20,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 8.100 (osiem tysięcy sto) zł z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia powodowi odpisu niniejszego postanowienia, tytułem kosztów postępowania kasacyjnego. A.W.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest

sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do przytoczonych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 389⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., jako oczywiście uzasadnionej, z uwagi na naruszenie przez Sąd drugiej instancji przepisów prawa procesowego, które miały istotny wpływ na wynik sprawy, a mianowicie: art. 235² pkt 5 k.p.c., a w ślad za nim - art. 278 k.p.c. w zw. z art. 286 k.p.c. oraz art. 205¹² § 2 k.p.c. i art. 227 k.p.c. „poprzez oddalenie wniosku powódki o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii prywatnej mgr inż. T.S. z dnia 23 czerwca 2022 r. w sytuacji, gdy w liczącym zaledwie 15 stron dokumencie jasno i wyraźnie wyłożono błędy, których dopuścili się biegli wydający w sprawie opinie, które to zostały wskutek tego oparte na całkowicie błędnych założeniach” i skonkludował, że „Wobec rażących naruszeń, których dopuścił się Sąd drugiej instancji, dotyczących przepisów postępowania, jakie legły u podstaw zaskarżonego wyroku, skutkujących niezgodnym z prawem oraz poczuciem elementarnej sprawiedliwości rozstrzygnięciem, które to uchybienia niewątpliwie wpłynęły na wynik przedmiotowej sprawy, niniejsza skarga jest w pełni uzasadniona i konieczna”.

Zdaniem skarżącego w sprawie zachodzi konieczność przeprowadzenia uzupełniającego postępowania dowodowego, gdyż Sąd drugiej instancji, bez jakichkolwiek merytorycznych rozważań w tej kwestii, oddalił wniosek strony powodowej o przeprowadzenie dowodu z opinii prywatnej mgr inż. T.S. z dnia 23 czerwca 2022 r., która w całości podważała wydane już w sprawie opinie biegłych i obnażała rażące błędy, jakie legły u podstaw przyjętych do obliczeń założeń, co w efekcie miało przełożenie na wyciągnięte przez Sąd wnioski i orzeczenie. Jednocześnie, wobec nieposiadania przez Sąd drugiej instancji wiadomości specjalnych, niemożliwe było dostrzeżenie tych wszystkich błędów bez sięgnięcia do materiału porównawczego, tj. opinii z dnia 23 czerwca 2022 r. Ocena pewnych części opinii nie wymagała wiadomości specjalnych (jak np. elementarna wiedza o właściwościach węgla), a mimo to Sąd drugiej instancji nie zauważył błędów

popołnionych przez opiniującego. Sąd drugiej instancji wydał orzeczenie w oparciu o opinie biegłych wydane na podstawie całkowicie błędnych założeń faktycznych i nie miał możliwości (z uwagi na uzasadnione braki w wiadomościach specjalnych) uwzględnić przy wyrokowaniu rzeczywistych parametrów rzeczzonej kruszarki, jej specyfikacji i mocy przerobowych, a więc oparł swoje rozstrzygnięcie na niepełnym materiale dowodowym zebranym w sprawie. Podobnie nie zważył na nie biegły wydający opinię w sprawie. W konsekwencji doszło do błędnego ustalenia, iż dostarczona przez pozwaną powódce kruszarka, odpowiadała warunkom umownym.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że uzasadnienie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej jako przesłanki jej przyjęcia do rozpoznania wymaga powołania się na kwalifikowaną postać naruszenia zaskarżonym orzeczeniem przepisów prawa materialnego lub procesowego i przeprowadzania wywodu zmierzającego do jego wykazania. Oczywistość naruszenia ma miejsce wówczas, gdy jest ono widoczne *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia. Szczególna podstawa przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga samodzielnego czyli odrębnego od podstaw kasacyjnych wskazania i wykazania naruszenia konkretnego przepisu prawa (procesowego lub materialnego), które jest oczywiste i bez wątpliwości prowadzi do stwierdzenia, że objęty skargą wyrok jest wadliwy i dlatego skarga powinna zostać przyjęta do rozpoznania.

W ocenie Sądu Najwyższego na etapie badania czy zostały zrealizowane przesłanki przedsądu skarżący powinien nie podejmować starań zmierzających w istocie do zakwestionowania stanu faktycznego ustalonego w oparciu o prawidłowo i kompletnie przeprowadzone postępowanie dowodowe. W celu objaśnienia, że została zrealizowana przesłanka oczywistego uzasadnienia skargi kasacyjnej, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., skarżący powinien skoncentrować się nie na tym, aby zwielokrotnić wyrażoną już w toku postępowania przed sądami obu instancji dezaprobatę względem tych dowodów, które nie potwierdzają jego stanowiska, lecz dołożyć starań, które skutecznie dowiodłyby wadliwego

zastosowania przepisów zacytowanych w treści wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej. Mimo to skarżący ignoruje logiczną i racjonalną ocenę dowodów przeprowadzoną w toku postępowania rozpoznawczego, a skupiając się wyłącznie na jej podważeniu, zaprzecza regułom doświadczenia życiowego i wnioskowi wyprowadzonym przez Sąd drugiej instancji z przeprowadzonych opinii biegłych, którzy dostarczyli sądowi wiarygodnych wiadomości specjalnych.

Skarżący zdaje się czynić to jedynie w celu posłużenia się nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia jako instrumentem realizacji subiektywnych i niepotwierdzonych solidnymi argumentami przekonań. Rolę tego środka sprowadza w konsekwencji do narzędzia pomocnego do podjęcia dodatkowej próby wywarcia wpływu na Sąd Najwyższy, aby ponownie zweryfikował okoliczności potwierdzone już przez Sąd Apelacyjny z zachowaniem norm dekodowanych z cytowanych przepisów k.p.c. Analiza motywów pisemnych wyroku Sądu drugiej instancji otwiera jednak pole do refleksji, że motywacja rozstrzygnięcia Sądu Apelacyjnego pozbawiona jest jakichkolwiek luk dających się jeszcze uzupełnić, a tym bardziej – rażących braków umożliwiających podważenie zapadłego rozstrzygnięcia.

Sądy obu instancji w sposób adekwatny do przedmiotu postępowania zgromadziły materiał dowodowy, posługując się nie tylko źródłami osobowymi (słuchanie jako świadków pracowników zarówno powoda, jak i pozwanego), lecz także opiniami biegłych, którzy niezaprzeczalnie są ekspertami w swoich dziedzinach. Sprawa wydaje się skomplikowana i wielowątkowa ze względu na wysiłki powoda zmierzające do wprowadzenia do materiału procesowego coraz to nowej argumentacji, odwracającej jednak uwagę Sądów od *meritum*. Istotą sprawy było zaś przesądzenie czy maszyna dostarczona powodowi przez pozwanego była wadliwa, niezgodna z umową i czy owa wadliwość doprowadziła do aktualizacji odpowiedzialności pozwanego, rodzącej skutek w postaci obowiązku zapłaty. Wynik postępowania dostarczył na te pytania odpowiedzi niekorzystnej dla powoda. Z ustaleń wynika, że przedmiotowa w sprawie kruszarka odpowiadała specyfikacji technicznej ustalonej przez strony w umowie. Niestety, wbrew umowie i specyfikacji maszyny powód rozpoczął i kontynuował jej eksploatację, co Sądy *meriti* niezbieżnie wyjaśniły w motywach wyroku.

Argumenty przytoczone we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, w tym w szczególności dotyczące właściwości węgla kamiennego, należy więc ocenić jako mające charakter jedynie pozornego wyknięcia naruszeń procesowych. Ocena ta uzasadniona jest pogłębioną lekturą motywów pisemnych wyroku Sądu Apelacyjnego, który wiernie i prawidłowo odtworzył okoliczności faktycznych sprawy oraz prawidłowo zastosował do nich prawo materialne. Z tych wszystkich względów skarga kasacyjna nie zasługiwała na przyjęcie do rozpoznania.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. oraz – co do kosztów postępowania – art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., § 2 pkt 7 w związku z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2023 r. poz. 1935), orzeczono jak w postanowieniu.

A.W.

r.g.